

– Martin, gyere be, légy szíves! – hallatszott a fürdőszobából Liza izgatott hangja.

– Mi a baj? – ugrott fel székéről a férfi, és feleségéhez sietett.

A nő a kád szélén ült és kétségbeesetten nézett maga elé, majd a mosógép tetején fekvő terhességi tesztcsíkra mutatott:

– Nézd!

– Ez... ez mit jelent? Ó! Ez két vonal! Ez azt jelenti, hogy... – habogott Martin.

– Igen – suttogta a felesége minden ízében reszketve.

– Kisbabánk lesz? Liza! Végre kisbabánk lesz! Végre! Végre! Végre! Két év várákozás után – ujjongott a fiatalember.

A kitörő öröm helyét azonban hamarosan az aggodalom vette át, mert felesége szemében nem csilant derű, ott csak rémületet látott. Átölelte, magához húzta.

– Megijedtél, szívem? – kérdezte lágyan, miközben selymes, barna haját simogatta.

– Nagyon.

Liza eltolta magától Martint, hogy a szemébe nézhessen.

– Mi van, ha csal a teszt? Ha nem is igaz? Én nem merem elhinni. Nem akarok megint csalódni. Úgy félek...

– De hát nem jött meg...

– Nem jött meg a vérzésem, tudom. Azért csináltam meg a tesztet. Igen. De volt már olyan máskor is, hogy késett vagy kimaradt. Ez még nem bizonyít semmit!

– De ez a két vonal már igen – mutatott Martin diadalmas mosollyal a tesztre. – Drágám, ha neked ez nem elég, akkor én most azonnal elmegyek és hozok még egy tesztet. Jó?

– Jó – bólintott Liza még mindig reszketve.

– Ha az is pozitív lesz, akkor végre el mered hinni, hogy terhes vagy?

– Igen. De inkább kettőt hozz! – tette hozzá félénk mosollyal.

– Megbeszéltük. Rögtön indulok.

– Martin!

– Tessék!

– Szeretlek.

– Én is, szívem – ölelte át mosolyogva feleségét a férfi. – Én is szeretlek téged. És ne aggódj! Mindjárt jövök.

Amikor Liza magára maradt, a tükörbe pillantott. Nyugtalan tekintete végigsiklott képmásán. Elége-

detlen volt, mert a tükör csak a válláig mutatta, ezért kilépett a kis fürdőszobából, a nappaliba sietett, ahol kitárta az egyik állószelekrény ajtaját, és az ajtó belső felére szerelt nagytükör elé állt.

A változást kereste magán. A bizonyítékot arra, hogy ő már nem csupán egy huszonnyolc éves nő, hanem egy várandós kismama. Arányos, de gömbölyded idomai éppen olyanok voltak, mint máskor. Csupán egy melltartó és egy bugyi volt rajta, egyik sem takart sokat. Kissé domborodó hasát nézte.

– Na, ez még nem a baba miatt ilyen – jegyezte meg ajkát biggyesztve.

Combjaait egy kicsit vaskosnak találta – mint mindig –, de azt elismerte, hogy térdtől lefelé szép formás a lába. Elmosolyodott, amikor eszébe jutott, hogy Martin tréfásan azt mondta, hogy a lába miatt vette feleségül. Persze, tudták mindketten, hogy kapcsolatuk ennél jóval mélyebb, de a bók azért jólesett Lizának.

Gömbölyded alakjához képest a mellei nem voltak nagyok. Szépen feszültek a melltartó alatt. „Vajon a szoptatás miatt megereszkednek majd?” – ötlött fel benne, de már a gondolat is olyan finom bizsergést váltott ki belőle, hogy nem tartotta volna nagy árnak érte.

Két éve határozták el Martinnal, hogy gyermeket vállalnak. A férfi akkor volt huszonkilenc éves, és már hosszú ideje vegyészként dolgozott az ország

egyik legnagyobb gyógyszergyárában. Liza – akkor huszonhat évesen – a harmadik évét kezdte statisztikai elemzőként az önkormányzatnál. Biztos, stabil munkájuk volt, tágas, kényelmes lakásuk, mellette egy szerény megspórolt összeg a bankszámlájukon, és semmi tartozás, semmi hitel. Úgy érezték, eljött az idő, sőt, ők maguk is megérték arra, hogy szülőkké váljanak.

Korábban óvszerrel védekeztek a nem kívánt terhesség ellen, mert egyikük sem tartotta egészségesnek a többi fogamzásgátló módszert. Így, gyakorlatilag egy nagy beszélgetés után, egyik napról a másikra babavárókká váltak.

Liza édesanyja egy évvel korábban halt meg, negyvenhét évesen, láthatólag különösebb előzmény nélkül, bár fejfájásra gyakran panaszkodott. Orvoshoz mégsem ment el, hogy kideríthessék a fejfőrcsök okát, így lappangó betegsége diagnosztizálatlan maradt, a halál pedig úgy csapott le rá, mint derült égből a villám. A halál okaként a boncolás során áttétes agytumort állapítottak meg nála. Lizát nagyon megrendítette a szeretett anya elvesztése. A mély gyászból a gyermekáldás reménye segítette kilábalni a fiatalasszonyt. Ám két éven keresztül hiába vártak. Ha Lizának hányingere volt, vagy megfeszült a melle, vagy csak egy napot is késett a meneszze, rögtön a terhes teszthez nyúlt. Eddig azonban mindegyik negatívnak bizonyult.

Most nem volt hányingere, nem feszült a melle, kitűnően érezte magát. A lehetséges terhesség egyetlen jele csak az elmaradt menstruáció volt. Rutinszerűen megcsinálta a tesztet, de már nem mert hinni benne, hogy ez most pozitív lesz az elmúlt két év keserű tapasztalatai miatt.

Nagy, barna szemei fürkészve kutatták végig a tükörképét. Újra a hasára tévedt a tekintete. „Talán már egy új életet rejt” – gondolta tétován, és gyengéden megsimogatta a várandós nők ősi mozdulatával.

– Lehet, hogy már idebent vagy, kincsem? – kérdezte csendesén. – Mit érzel? Fáj, hogy hitetlen vagyok?

Liza behunyta szemeit és megpróbálta maga elé képzelni a méhét. Feszült volt, nem sikerült kellőképpen ellazulnia. Még mindig nem mert hinni, pedig most már akart. Igyekezett félretolni a csalódástól való félelmét, hogy a remény kaphasson benne ismét teret. Túlságosan zaklatott volt ahhoz, hogy valóban el tudja engedni magát, a lazítási kísérlet mégis hozott némi eredményt, mert egy kicsit lecsillapította Liza táncoló idegeit.

Kinyitotta a szemét és megint a tükörképét kezdte szemlélni. Ebben az állapotban talált rá Martin, amikor nagy sebbel-lobbal bevágatott a lakásba.

– Hoztam kettőt is! – kurjantotta, majd gyengéden megpaskolta felesége kerekded fenekét. – Spuri a fürdőszobában!

Liza újra remegni kezdett, amikor átvette párjától a teszteket. Annyira reszketett a keze, hogy képtelen volt kibontani a csomagolást.

– Hagyd! Majd én! – mondta Martin mosolyogva, és gondosan kibontott mindent, teljesen beterítve a mosógép tetejét. – Kész laboratórium – morogta elképedve.

Mindkét teszt pozitív lett, megerősítve az első eredményét. Ezek után már Liza sem tagadhatta tovább másállapotát, de nem is akarta. Férje karjaiban végre megnyugvást lelt, és bizakodva tekintett a jövőbe.

Az első napok izgalma és tennivalói teljesen magukkal ragadták Martint. Nőgyógyászhoz vitte feleségét, aztán vérvételre, ultrahangra, és már maga sem tudta volna megmondani, hogy hányféle vizsgálaton vettek részt. Még a védőnőhöz is elkísérte az első találkozásra.

Nem kellett volna. Mondta is neki Liza, hogy emiatt ne vegyen ki szabadságot, inkább tartalékolja a szabadnapokat arra az időre, amikor majd megszületik a pici, de Martin nem akart kimaradni semmiből. Szeretett volna ott lenni a felesége mellett minden fontos pillanatban.

Ki nem állhatta a kórházakat, rendelőintézeteket, mert a betegség és a halál gondolatát idézték fel benne, de most mindezen rossz érzéseket felülírta az a csoda, amibe belecsöppent, aminek a részese lehetett, hogy gyermeket vártak végre, az ő saját apró kisbabájukat.

Az első hüvelyi ultrahangon ő még nem látott semmit, hiába mutogatta készségesen az orvos az embriót és bólogatott Liza is bőszen hozzá, de a szívhangot hallotta, sőt, szinte saját magában érez-

te. Együtt lüktetett minden pólusa a szapora kis dobbanásokkal.

Most, harmincegy évesen érezte azt először, hogy bízhat a jövőben, hogy talán végre lezárult a tragédiától terhes ifjúkora.

Akkor kezdődött minden rossz, amikor az édesanyja kilenc évvel ezelőtt a tengerbe fulladt egy nyaraláson. Martin nagyon szerette őt, szinte rajongott érte. Az asszony váratlan halála teljesen letaglózta. Hetekig azt sem tudta, hogy ébren van-e vagy álmodik. Olyan volt, mintha egy sötét függöny mögül szemlélné a világot. A hangok is csak tompa zörejként jutottak el a füléig. Tompák voltak az érzékszervei, zsibbadtak a végtagjai, de talán még az agya is. Túl sokáig tartott ez a kábult állapot. Az egyetemen is halasztania kellett egy évet amiatt, mert el sem ment a vizsgáira. Nem érdekelte senki és semmi. Nehéz volt elhinnie, hogy az élet a szeretett édesanya nélkül is tovább mehet. Önsajnálata és tompasága miatt pedig nem vette észre a következő tragédia közeledtét sem.

Martin apja saját magát okolta felesége halála miatt. Bánatában inni kezdett, a büntudat pedig – amiért nem tudta megmenteni élete párját – egyre több és több alkoholt követelt, mert képes volt átörni a könnyű spicces mámoron, és vad oroszlánként üvöltött benne. Amíg Martin saját mélabújá-

nak függőnye mögött üldögélt, édesapja teljesen elzüllött.

Később már a fia sem tudott rajta segíteni. Több öngyilkossági kísérletét megakadályozta ugyan, kórházba vitte, majd elvonókúrára, mégis, felesége halála után két évvel az utolsó próbálkozása a végétét okozta.

A temetés után Martin feledni akart. El akarta törölni a múlt minden sötét emlékét, minden fájdalmát, ezért összecsomagolta szülei holmiját, szinte mindent a Vörös Keresztnek adományozott, eladta a házukat is, és egy társasházban vett magának egy szerény legénylakást.

Ennek a társasháznak a közös képviselője történetesen éppen Alex volt, Liza édesapja. Így ismerkedett meg Martin Liza családjával, és hamarosan a lánnyal is.

Szinte csoda volt, ahogy a sűrű, sötét gyászból tündöklő rózsaként kinyílt a szívében a szerelem. Liza mosolya gyógyír volt Martin összes fájdalmára. A szülei pedig olyan szeretettel fogadták családjukba a fiút, amelyet édesanyja elvesztése óta nem tapasztalt.

Három évvel ezelőtt aztán Liza édesanyja is meghalt. De Martin ezúttal észnél volt, pedig bizony őt is megrendítette az újabb tragédia. Figyelte Liza minden reakcióját, és segített neki feldolgozni a gyászt. Ugyanakkor odafigyelt Alexre is. Apósát na-

gyon megviselte az asszony hirtelen halála, de sikerült túllépnie rajta. Szerencsére optimista szemléletű, józan gondolkodású, vidám ember volt, az a típus, aki minden rosszban megtalálja a jót. Mindig szívesen barkácsolt, de felesége rendszeretete ennek korlátokat szabott, innentől kezdve azonban lehetősége nyílt rá, hogy kiélje magát ezen a területen. Fűrt, faragott, szögelt, hegesztett, régi, elnyűtt dolgokat újíttott fel, alakított át. Kiderült, hogy igazi ezermester.

És most végre, annyi tragédia és veszteség után valami nagy-nagy öröm érkezését várták az életükbe. A halál után új élet fogant, és hamarosan egy új ember születik.

– Mikor mondjuk meg Alexnek? – kérdezte Lizától este, amikor az ágyban fekvé felesége pocakját simogatta meghitten.

– Arra gondoltam, hogy hétvégén meghívhatnánk ebédre. Főzök valami finomat.

– Szombaton?

– Inkább vasárnap...

– Halogatod?

– Dehogy! – kacagott fel Liza. – Csak ha vasárnap jön, akkor szombaton lesz időm sütit is sütni.

– Zserbót?

– Azt szeretnél?

– Tudod, hogy Alexnek és nekem az a közös kedvencünk.

– Igaz. De talán unalmas, ha mindig ugyanazzal traktáljuk, amikor meghívjuk vendégségbe.

– Na, álljon meg a menet! – nézett gyanakodva feleségére Martin. – Te már kifundáltál valami mást. Igaz?

– Hááát, van egy ötletem – vallotta be somolyogva Liza.

– Elárulod?

– Nem. Legyen inkább meglepetés!

– De én tudni akarom. Mégpedig most azonnal! – indulatoskodott játékosan a férfi, majd pajkosan harapdálni kezdte felesége fülét. – Ha nem árulod el, én megeszlek téged, meglásd!

– Jaj, ne egyél meg, te emberevő szörny! – ment bele a játékba Liza kacagva.

– Na, jó! Ha ilyen szépen kéred, nem eszlek meg... csak egy kicsit megkóstollak – mondta kacsintva, majd ismét beleharapott Liza fülébe.

– Martin! Ez árt a babának! – kiáltott fel most tetetett rémülettel az áldozat.

– A doki azt mondta, hogy nem árt – ellenkezett Martin.

– Te buta! Azt a szerelmeskedésre mondta, nem a harapdálásra – mosolygott Liza.

– Ja! Tényleg! – csapott a homlokára férje, majd kaján vigyor jelent meg az arcán. – Akkor szerelmeskedjünk!

Másnap reggel, munkába menet mosolyogva idézte fel magában az éjszakai hancúrt. Aztán újabb mosollyal díjazta felesége rafinált elterelő taktikáját, amivel ügyesen kiverte férje fejéből a meglepetéssütemény témáját.

„Nem baj. Legyen csak meglepetés, ha annyira szeretné!” – gondolta derűsen, majd azon kezdett morfondírozni, hogy többet kellene segítenie a házimunkában, hiszen Lizát most kímélni kellett.

Persze, ez az a téma – a terhességgel kapcsolatban az egyetlen ilyen –, amiben nem értettek egyet, de ő akkor is szeretett volna figyelmesebb, gondoskodóbb lenni. Úgy gondolta, hogy most még talán tiltakozik Liza, mert nem érzi a terhet, de később, ahogy növekszik majd benne a baba, egyre nehezebb lesz neki.

El is határozta, hogy nem hagyja, hogy a hétvégi sütés-főzés egyedül csak az asszony terhe legyen, ott fog kuktáskodni mellette, ha tetszik Lizának, ha nem.

Igen. Zsémbeskedni fog és kineveti majd. Liza szerint ez nem volt teher. És a terhesség szó sem tetszett neki. Azt mondta, hogy ő nem terhes, hanem áldott állapotban van. „És milyen igaza van” – mosolyodott el ismét a férfi. – „Áldott asszony!”

Alex éppen egy új polcot szerelt fel a szomszédasszony konyhájában, amikor megcsörrent a mobilja. Liza hívta.

– Szia, apu! Hogy vagy?

– Szia, kincsem! Remekül – felelt Alex mosolyogva, és közben csinos szomszédasszonyára kacsinzott. – Éppen Adina konyhai polcát szerelem.

– Ki az az Adina?

– Az új szomszédasszonyom.

– Ja! Nem is hallottam eddig róla. És csinos? – kíváncsiskodott tréfálkozva Liza.

– Nagyon – jött egyből a vidám válasz.

– Oké! Akkor nem zavarlak tovább, csak szólok, hogy vasárnap ebédre várunk.

– Zserbó lesz?

– Jaj, apu! Nem lehet mindig zserbót enni – boszszankodott Liza. – Meglepetés lesz.

– Jól van, nem bánom – bölintott megjátszott csalódottsággal a férfi. – Akkor majd veszek magamnak a cukrászdában...

– Undok vagy – fújta bele a telefonba Liza, mint egy mérges macska –, de akkor is szeretlek.

– Én is szeretlek, kislányom.

– Tudom, apu. Akkor ne feledd a vasárnapot!
– Rendben. Megyek. Majd viszek zserbót.
– Ááá! Lökött. Nem tárgyalok veled – bosszankodott nevetve a lány. – Puszi.

Nem hagyott időt Alexnek egy újabb tréfára, ki-nyomta a telefont, mielőtt apja elköszönhetett volna.

– Na, ilyenek ezek a gyerekek – mondta a férfi Adina felé fordulva. – Meghívnak ebédre, aztán még a zserbót is nekem kell vinni...

– Szereted? – kíváncsiskodott mosolyogva az asz-szony.

– A lányomat? Vagy a zserbót?

– Az nem kérdés, hogy a lányodat imádod, le se tagadhatnád. Áradt belőled a szeretet, amikor vele beszéltél. A zserbóra gondoltam.

– Az nem kifejezés! Minden nap meg tudnám en-ni, de a lányom szerint nem lehet mindig zserbót falni, kell néha valami más is. Azt mondja, hogy most valami meglepetés lesz.

– Igaza van – mosolygott Adina. – De ha annyira szereted, nem kell cukrászdába menned, én szíve-sen sütök neked.

Alex már nyitotta volna a száját és emelte a ke-zét, hogy tiltakozzon, de szomszédasszonya nem hagyta szóhoz jutni.

– Ne tiltakozz! Örömmel megcsinálom. Szeretek sütni. Aztán meg az is jólesne a lelkemnek, ha meg tudnám hálálni valamivel a segítségedet. Két napja

költöztem a szomszédodba, azóta folyamatosan itt szerelsz nálam, és nem vagy hajlandó elfogadni semmi fizetséget a munkádért. Ez nem járja...

– Mondtam már, hogy ez nekem nem munka, ez a hobbim. Örömet okoz, ha szerelhetek, javíthatok ezt-azt, de otthon nincs mit csinálni. Sőt, a lányoméknál sincs dolgom, azt a lakást is rendbe raktam már.

– Én ezt elfogadom, de akkor te is fogadd el, hogy zserbót sütök neked. Így kvittek leszünk.

– Oké! – bólintott nagy komolyan a férfi. – Tudod, már majdnem egy éve üresen állt ez a lakás, amióta az a vietnámi pár hazaköltözött. Alig vártam, hogy megvegye valaki, és jöhessek hozzá szerelgetni.

– Ez az én nagy szerencsém – bólintott komolyan a nő is. – Ha te nem kopogsz be hozzám öt perccel a beköltözésem után, biztosan mindenféle szakembert hívtam volna minden egyes szög beveréséhez. Ez nagyon nem az én asztalom. Ügyetlen vagyok az ilyen dolgokban. A férjem ebben jól kiegészített, mert ő is olyan ezermester, mint te.

– Mi történt vele? – kérdezte automatikusan Alex, majd rájött, hogy kérdése talán túl indiszkrét, ezért hozzátette: – Persze, nem muszáj válaszolni... Nem tartozik rám...

– Ó, nincs mit titkoljak rajta – felelt keserű mosollyal Adina. – Elváltunk. Lelépett egy fiatalabb, csinosabb csajjal. Nevetségesen klasszikus sztori.

Én negyvennyolc éves vagyok, az új asszonyka meg pont a fele. És máris babát vár...

– Sajnálom. Nem lehetett könnyű ezt átélni.

– Érdekes módon elég felemás érzéseim voltak a dologgal kapcsolatban. Amikor Tom közölte, hogy mi az ábra, határozottan megkönnyebbültem. Tudod, egy tökéletes párkapcsolatból nem szoktak csak úgy kiugrani az emberek. Ez is mutatja, hogy a miénk nem volt jó. Már évek óta csak vegetáltunk egymás mellett. Talán akkor kezdődött az egész kínlódásunk, amikor feladtuk a baba-projektet. Vagy már akkor, amikor belevágtunk...

– Nem lehetett gyereketek?

Adina csak a fejét rázta. Látszott rajta, hogy ez a téma örök fájdalom számára. Elővett egy doboz cigi.

– Nem zavar, ha rágyújtok?

– Dehogyl! – mosolygott Alex, majd ő is előkapta a cigarettatárcáját. – A lányom folyton morog miatta, de én is dohányzom.

– Gyere! Ülünk le a nappaliban, ha van kedved. Ott kényelmesebben beszélgethetünk. Az a polc megvár – mutatott Adina a félkész munkára. – Kell egy kis pihenő az ezermesternek.

– Az igaz – kuncogott a férfi, és örömmel követte szomszédasszonyát a nappaliba.

– Mióta dohányzol? – kíváncsiskodott Adina.

– Három éve. De fiatal koromban is szívtam néhány évig, aztán az asszony leszoktatott.

– És miért kezdted újra?

– Elment az asszony – vont a vállát Alex.

– Ti is elváltatok?

– Hát, bennünket sajnos felsőbb hatalmak választottak el – felelt komoran a férfi. Nagyot sóhajtott, majd folytatta: – Sokszor panaszkodott fejfájásra, de nagyon aktív életet élt, sose jutott elég ideje önmagára. Nem ment el az orvoshoz. Agydaganata volt. Talán megmenthették volna...

– Ó! Részvétem.

– Köszönöm. Betyár nehéz volt elfogadni, hogy egyik napról a másikra nincs többé mellettem. Tudod, a vejem édesanyja is fiatalon meghalt, vízbe fulladt. A férje nem tudta feldolgozni, alkoholista lett, aztán végzett magával. A lányom és a vejem úgy őriztek Lea halála után, mint két vérbeli fegyőr. Őket is megviselte a tragédia, és attól rettegetek, hogy én is önmagam ellen fordulok, mint Martin apja. Nem hiszem, hogy így alakult volna, mindenestre a cigi újra felbukkant, mint egy rég elfeledett öreg cimbora. A fiatalok meg egymást támogatták a bajban. Még szorosabban összekapaszkodtak, mint korábban, így aztán valahogy hárman együtt kimásztunk a nehezből. Pontosabban négyen, mert van vidéken egy habókos nővérem, akit csak Frida boszinak hív mindenki kislánykora óta. Na, ő is sokat segített, hogy kilábaljak a mocsárból. Majdnem egy hónapig nála laktam, olyan volt, mint valami lelki-szanatórium. Tudod, Lea még mindig piszko-

sul hiányzik, de megtanultam nélküle élni. És most a lányoméknak drukkolok szívvel-lélekkel, hogy legyen végre gyerekük, mert már két éve erre várnak.

– Orvosnál jártak már emiatt?

– Még nem. De azt hiszem, hogy előbb-utóbb az lesz a vége, mert nagyon szeretnének már kisbabát. Liza huszonnyolc éves, Martin harmincegy. Úgy gondolják, hogy nem várhatnak vele túl sokáig. Én nem tudom. Ma már jóval idősebb korban is vállalnak gyereket az emberek. Én még tacsizó voltam, alig huszonnégy, amikor Liza megszületett. Eszembe se jutott, hogy az is probléma lehet valakinek, hogy nem jön a baba. Én inkább azon aggódtam, hogy ne jöjjön még egy, mert nem fogom tudni eltartani a családot.

– Később se akartatok másik gyereket?

– A fene se tudja. Lea szeretett volna, én húzódoztam, aztán később, amikor úgy éreztem, hogy egyenesben vagyunk, jöhet még egy lurkó, akkor meg Lea nem akarta, mert éppen tanult. Gyógymasszór lett. Nagyon ügyes keze volt. A munka meg valahogy bedaráltta ezt a gyerek-témát. Elrepültek az évek, Liza felnőtt, Lea elment... Nem lett másik gyerek.

– Nekünk egy se lett – sóhajtott most Adina egy nagyot, majd rágyújtott egy újabb cigire.

Pszichológus volt, rendszeresen hallhatott fájdalmas kitárulkozásokat, belső titkokat, mélyből fakadó vallomásokat. De az egészen más, ha valakivel magánemberként kerül ilyen helyzetbe. Itt működésbe lép a kölcsönösség elve, mert ez egyenrangú kapcsolat. Ha bizalmat kapsz, azt viszonzni kell.

Adina nem gondolta eddig, hogy egy napon majd ő is kitárulkozik egy szinte teljesen idegen férfi előtt, és megosztja vele élete legnagyobb küzdelmeit. Leszámítva természetesen a pszichológusát és a szupervizorát, akikhez a foglalkozása és lelki egészsége miatt eljárta időnként. De ezek, ugyebár, szintén nem egyenrangú kapcsolatok ilyen szempontból.

És mégis, most itt ült az új szomszédjával, akit csupán két napja ismert, és észrevétlenül csöppent bele egy ilyen beszélgetésbe. Ám Alexet valahogy nem érezte idegennek. Jólesett megosztani vele az élete történetét.

– Sokáig próbálkoztunk – folytatta hát a témát Adina néhány perc hallgatás után –, hat évig. Aztán végre terhes lettem. Akkor már túl voltam a har-

mincon. Ez a tény önmagában is kétségekre adott okot, aggódtam is rendesen. Aztán egy nap hirtelen erős fájdalom hasított belém és elkezdett ömleni belőlem a vér. Elájultam. Tom azonnal kórházba vitt. Elvetéltem. Mint kiderült, méhen kívüli terhességem volt, és az egyik petevezetékem olyan mértékben roncsolódott, hogy el kellett távolítani. Az orvosok szerint volt még esélyem rá, hogy újra terherbe essek, de nagyon kicsi. Mesterséges megtermékenyítést javasoltak.

– Megpróbáltátok? – kérdezett közbe Alex csendesen.

– Beszéltünk róla. Sokat. És vitatkoztunk, mert nem értettünk egyet. Igen, mindketten szerettünk volna gyereket, de azzal kapcsolatban, hogy ezért mit vagyunk hajlandóak megtenni... hát, erről más nézeteket vallottunk. Tomnak semmi se lett volna drága, és ezt most ne csak anyagi szempontból értsd! Ő noszogatót, buzditott, hogy járjak hormonkezelésekre, vessem alá magam mindenféle procedúrának, aztán ha nem jön össze elsőre, akkor próbáljam újra és újra. Én viszont ezt nem akartam. Nem szerettem volna kísérleti nyúl lenni, de legfőképpen nem akartam szembemenni a természettel. Tudod, a korom miatt nagyobb volt az esélye annak, hogy betegen születik már az első gyermekem is, ha ki tudtam volna hordani, mint egy fiatalabb anya esetében. De ha kiderült volna a

magzatról, hogy beteg, akkor sem vetettem volna el. Mégpedig ugyanazért, amiért aztán nem vállaltam a mesterséges megtermékenyítést sem. Mert azt gondolom, hogy azt és úgy kell elfogadni és szeretni, amit és ahogyan a természet vagy a Jóisten adja. Emberek vagyunk, szerintem nem szabad istent játszanunk, nem szabad életről-halálról döntenünk, az nem a mi dolgunk.

– Egyetértek veled – bólintott Alex. – Valahogy én is hasonlóan gondolom.

– Tom viszont sose volt képes ezt megérteni, és a lelke mélyén elfogadni sem. Ő egyértelműen a mai napig engem hibáztat azért, mert nem lett gyerekünk, mert szerinte csak ültem a fenekemen és vártam a csodát. Még a múlt héten is az orrom alá dörgölte a dolgot, pedig már fél éve elváltunk. Felhívott csak azért, hogy közölje, az új felesége bezzeg hajlandó gyereket szülni neki. Máris úton van a baba, lehet gratulálni.

– Én meg azt nem értettem soha, hogy miért van szükségük egyes embereknek ilyen primitív szurkálódásokra – csóválta a fejét a férfi, miközben elnyomta a cigarettáját.

– Valamikor régen nem ilyen volt ő sem – ráncolta a homlokát Adina elgondolkodva. – Ez a sikertelen baba-sztori nagyon kiforgatta önmagából. Azt hiszem, hogy a férfiasságát érezte megkérdőjelezhe-

tőnek addig, amíg nem tudott utódot felmutatni. És talán a saját létének az értelmét is...

– Egészen úgy beszélsz, mint egy pszichológus – nevetett fel Alex.

– Pszichológus vagyok – nevetett a nő is.

– Ó! Bocsánat! – visszakozott megilletődötten a férfi. – Nem sértésnek szántam. Nem tudtam...

– Nem vettem annak. Tudom, hogy egy kicsit talán másképpen jár az agyunk, mint az átlagembernek, aki „csupán” megéli az érzéseit. Mi meg emellett még analizáljuk is. Ok-okozati összefüggéseket keresünk. Mindezzel együtt, láthatod, hogy a pszichológus is ember és esendő. Neki is vannak problémái, fájdalmai, hibái, ballépései.

– Hát, én csak egy egyszerű, társasházi közös képviselő vagyok. Ritkán elemzem az érzéseimet. De persze amikor Lea meghalt, Liza azonnal pszichológushoz vitt. Kár, hogy nem hozzád...

– Ne bánd! Akkor munkakapcsolatunk lenne, nem süthetnék neked zserbót, és te se szerelgethetnél nálam éjjel-nappal – felelt kacagva Adina.

– Éjjel-nappal? Éjszakai műszakra is igényt tartasz?

– Én nem, de nézz ki az ablakon! Amíg mi itt elcsevegtük az időt, addig szépen besötétedett.

– Az anyja! – kapott a fejéhez Alex, majd rögtön fel is pattant. – A konyhád meg még romokban áll.

Megyek és befejezem legalább azt az elkezdett polcot.

– Ráér holnap is...

– Nem szokásom félbehagyni azt, amit egyszer elkezdek. Szóval, most már nyugodtan elmondhatod, hogy éjjel-nappal itt robotolok nálad... Persze, önként és dalolva – tette hozzá nevetve, majd kivonult a konyhába, hogy tényleg befejezze a megkezdett munkát. És dalolt is hozzá.

Adina mosolyogva ült le mellé egy konyhai székre, és valami olyan jóleső melegség járta át a lelkét, amit valamikor nagyon-nagyon régen érzett utoljára. Talán gyermekkorában. Amikor az édesanyja vacsorát készített, miközben ő a házi feladatával bíbelődött a konyhaasztalnál, édesapja pedig az örökké elhangolódo rádiót bütykölte. Bár mindhárman mással foglalkoztak, mégis együtt voltak és figyeltek egymásra. A kis Adinának eszébe sem jutott bevonulni a szobájába, hogy a szép íróasztalnál írja meg a leckét. Ha elakadt a feladattal, segítettek neki. Vagy hallgathatta édesanyja csendes dúdolását, és édesapja favicceit.

A szeretet ölelte körül őket annak idején abban a kis helyiségben. És most, sok-sok évvel később, egy másik kis konyhában újra megjelent ez az érzés. Bátortalan lángja kedvesen cirógatta a felnőtt Adina lelkét.

„Hatalmas szerencsém van ezzel a szomszéddal” –

gondolta – „és nem a szerelések, javítások miatt, hanem azért, mert ennyire szerethető és szeretni tudó ember.”

– Mit mosolyogsz? – kérdezte Alex, amikor végzett a polccal és ránézett szomszédasszonyára. – Nagyon elszúrtam valamit?

– Dehogya! Éppen ellenkezőleg. Szerintem nagyon jól csinálod, amit csinálsz... mindent.

Alex szemöldöke megemelkedett. Nem értette, hogy ezzel most mit akar mondani a nő.

– Örülök, hogy te vagy a szomszédom – sietett megmagyarázni Adina. – Csak ezért mosolyogtam.

– Ja! – derült fel most a férfi arca is. – Annak én is nagyon örülök. Jó sok szerelnivaló van nálad – mondta és nagyot kacsintott hozzá.

– Csak ezért? – mímelt elszontyolódást a nő.

– Hát, az se hátrány, hogy jó kávéfőző, és lehet veled beszélgetni, és kedves vagy, és csinos, és állítólag még zserbót is tudsz sütni...

– Nem csak állítólag. Hamarosan meg is kóstolhatod.

– Már alig várom – vigyorgott teli szájjal Alex. Aztán váratlanul egy puszit nyomott Adina homlokára. – Jó éjt, kedves! Holnap is jövök.

– Jó éjt neked is! – felelt Adina, és az ajtóig kísérte a férfit. Aztán, a csukott ajtó mögött állva még sokáig simogatta homlokán Alex puszijának az emlékét.